

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7CoPr/4/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4620200687
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Halmešová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2026:4620200687.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Halmešovej a členiek senátu JUDr. Eriky Madarászovej a JUDr. Marty Polyákovej, v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX C., D. E. XXXX/XX, občan SR, zastúpený JUDr. Ľubomír Kišac, advokát so sídlom 955 01 Topoľčany, Škultétyho 1597/7, IČO: 37 854 925, proti žalovanému: Jaguar Land Rover Slovakia s.r.o., so sídlom Nitra, Horné lúky 4540/1, IČO: 48 302 392, za účasti intervenienta na strane žalovaného Sociálna poisťovňa, 813 63 Bratislava 1, Ul. 29. augusta 8 a 10, IČO: 30 807 484, zastúpený JUDr. Dagmar Kubovičová, advokátka so sídlom 831 02 Bratislava, Námestie Biely kríž 3, IČO: 30 853 290, o určenie, že úraz je pracovným úrazom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra č.k. TO-8Cpr/4/2020- 432 zo dňa 25. marca 2025, takto

rozhodol:

Odvolačí súd rozsudok súdu prvej inštancie m e n í takto:

I. Súd určuje, že úraz, ktorý sa stal žalobcovi dňa 05.12.2019 počas výkonu práce u žalovaného je pracovným úrazom, za ktorý v celom rozsahu zodpovedá žalovaný.

II. Žalobcovi priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v rozsahu 100%.

III. Žalobcovi priznáva proti intervenientovi nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v rozsahu 100%.

IV. Súdnemu znalcovi MUDr. Mariánovi Pamulovi, miesto výkonu činnosti F. X, G. priznáva nárok na znalečné proti žalovanému v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Podanou žalobou sa žalobca domáhal proti žalovanému určenia, že úraz, ktorý sa mu stal dňa 05.12.2019 počas výkonu práce, je pracovným úrazom, za ktorý zodpovedá v celom rozsahu žalovaný. Žalobu odôvodnil tým, že na základe pracovnej zmluvy zo dňa 13.08.2019 je zamestnancom žalovaného od dňa 19.08.2019 s miestom výkonu práce Nitra, pričom dňa 05.12.2019 utrpel v práci pri plnení pracovných úloh - vykonávaní geometrie, pracovný úraz, následkom ktorého došlo k poškodeniu jeho zdravia a stal sa práceneschopný. Dňa 05.12.2019 nastúpil do práce o 6,00 hod., bola mu pridelená práca na geometrii vozidla podľa ergorotácie. Asi o 7,15 hod.- 7,25 hod. pri vykonávaní práce ucítil veľkú bolesť v pravom ramene. Uvedené nahlásil gruplídovi D. H., ktorý ho následne poslal na vyšetrenie do podnikovej ambulancie o 8,00 hod. Lekár predbežne usúdil, že sa mu pravdepodobne odtrhol/poškodil sval, čo sa neskôr potvrdilo ďalšími vyšetreniami v traumatologickej ambulancii. Listom Sociálnej poisťovne zo dňa 11.02.2020 č. 1370-3/2020-BAM bolo žalobcovi oznámené, že neboli zo strany žalovaného doručené relevantné doklady - oznámenie o poistnej udalosti, Záznam o registrovanom pracovnom úraze, na základe ktorých by Sociálna poisťovňa mohla objektívne posúdiť, či má nárok na

dávku z úrazového poistenia. Z oznámenia Sociálnej poisťovne č. 1370-5/2020-BAM zo dňa 18.02.2020 vyplynulo, že žalovaný neuznal úraz ako pracovný úraz s odôvodnením, že k poškodeniu zdravia nedošlo vplyvom náhleho a násilného pôsobenia vonkajších vplyvov pri plnení pracovných úloh, ani pri odvracaní škody hroziacej zamestnávateľovi, pričom v tomto oznámení sa ďalej uvádzalo, že dňa 05.12.2019 nevykonával pracovnú činnosť.

2. Súd prvej inštancie rozsudkom (v poradí prvým) zo dňa 24.11.2022 č.k. 8Cpr/4/2020-204 žalobu zamietol. Voči rozsudku podal odvolanie žalobca a Krajský súd v Nitre uznesením zo dňa 14.12.2023 č.k. 7CoPr/1/2023-269 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V rozhodnutí okrem iného uviedol, že je potrebné posúdiť, aký bol úrazový dej, čo presne žalobca robil, aký konkrétny úkon, akým spôsobom a zodpovedať otázku, či úrazový dej zodpovedá danému druhu zranenia. Ide samozrejme o odborné otázky, ktoré musí zodpovedať lekár oboznámený so zdravotnou dokumentáciou žalobcu. Pre spravodlivé rozhodnutie danej veci je potrebné doplniť dokazovanie buď výsluchom lekára špecialistu oboznámeného so zranením a zdravotnou dokumentáciou žalobcu, prípadne vyhotovením odborného posudku. Predtým však bude nevyhnutné, aby žalobca podrobne popísal priebeh úrazového deja. Zo strany žalovaného tiež zostalo nevysvetlené tvrdenie, že nedisponuje kamerovým záznamom práve zo dňa 5.12.2019. Žalobca pritom výslovne uviedol, že žalovaný má osadené kamery na každom stúpe, aby mohol dôsledne monitorovať prácu zamestnancov. Keď zamestnanec ako slabšia strana v tomto konaní pre predkladanie dôkazov tvrdí, že jeho tvrdenia môžu byť preukázané kamerovým záznamom, je potom nevysvetlenú nemožnosť predloženia tohto záznamu potrebné vyhodnotiť v neprospech žalovaného zamestnávateľa.

3.1 Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) súd prvej inštancie žalobu zamietol. Žalovanému a interventovi priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o konkrétnej sume tejto náhrady rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Súdnemu znalcovi MUDr. Mariánovi Pamulovi, miesto výkonu činnosti F. X. G. priznal nárok na znalečné voči žalobcovi v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady znalečného bude rozhodnuté samostatným uznesením. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 195 ods. 1,2,6, § 196 ods. 1, § 220 ods. 1 Zákonníka práce, § 17 ods. 1 až 4 zákona č. 124/2006 Z.z.

3.2 Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku poukázal na doplnené dokazovanie, a to výsluch žalobcu a znalecký posudok MUDr. Mariána Pamulu. Zaoberal sa najskôr otázkou, kedy utrpel žalobca pracovný úraz, t. j. na pracovisku pri plnení pracovných úloh, resp. pred nástupom na pracovisko. Poukázal na výpoveď svedka H., ktorý uviedol, že za ním prišiel žalobca v čase 6,26 hod. - 6,30 hod., nie teda v čase tvrdenom žalobcom s tým, že ho bolí rameno, či môže ísť na zdravotné stredisko a následne po návrate ho informoval, že bol odoslaný do Nemocnice v Nitre na špeciálne pracovisko, k čomu mu svedok H. vypísal priepustku. Zároveň svedok potvrdil, že v daný deň bol žalobca zaradený na zaúčanie na novú pracovnú pozíciu, nastavovanie zámku dverí, čo bolo preukázané predloženým rozpisom prác žalovaným na Linku 9, stanice 7-11 (čl. 173), kde bol žalobca zaradený na stanicu č. 7 na zaučenie s operátorom E.. Tento svedok (E.) sa vyjadril, že si z daného dňa už nič nepamätá, ale podpis na doklade Udaloš'- výpoveď svedka zo dňa 09.12.2019 je jeho podpisom a v ňom potvrdil, že žalobca bol k nemu priradený na nastavenie strikeru pravej strany na prvú pracovnú tretinu, zo začiatku smeny výroba nešla, linka sa nehýbala, iba slovom žalobcovi vysvetlil postup a žalobca až do odchodu z pracoviska nevykonával žiadnu pracovnú činnosť, prvé vozidlo prešlo na pracovisko č. 7 o 6:19:25 hod.

V tomto smere súd prvej inštancie ďalej poukázal na závery znaleckého posudku, z ktorých vyplynulo, že zo súdno-znaleckého hľadiska sa nedá jednoznačne určiť presný čas, kedy došlo ku vzniku zranenia. Predmetné zranenie sa klinicky prejavuje zhodne hneď po vzniku zranenia, ako aj s odstupom niekoľkých hodín. Ku zraneniu mohlo dôjsť napr. i vo večerných hodinách dňa 04.12.2019, ale i v ranných hodinách, pri výkone pracovnej činnosti dňa 05.12.2019. Podľa názoru súdu prvej inštancie, tvrdenie žalobcu, že mu zranenie vzniklo v súvislosti s vykonávaním práce nebolo preukázané a to i vzhľadom na predložené doklady o tom, že prvé vozidlo na linke, na ktorom mohol začať pracovať išlo o 6,19 hod. a v daný deň podľa rozpisu nemal vykonávať geometriu vozidla zadnej kapoty, ale sa mal zaučať na novú prácu, čo vyplynulo z dokladu Linka 9, stanice 7-11 (čl. 173), podľa ktorej na zadnej kapote v daný deň pracovali pracovníci I. J. a D. A. .

Ku skutočnosti, či sa v prípade vzniku zranenia pred dňom 05.12.2019 žalobca mohol dostaviť do práce a bol schopný začať nejakú prácu, prípadne čakať s ošetrením, súd prvej inštancie uviedol, že podľa záveru znaleckého posudku, predmetné zranenie sa klinicky prejavuje zhodne hneď po vzniku zranenia, ako aj s odstupom niekoľkých hodín. Bolesť, ktorú zranenie spôsobuje, je znesiteľná, takže si nevyžaduje okamžitú návštevu lekára. Pacient s takýmto zranením sa môže dostaviť na vyšetrenie s odstupom

jedného dňa. Znalec konštatoval, že vzhľadom na rozsah poškodenia a bolestí, pokiaľ zranenie vzniklo deň predtým, bolo možné sa dostať do práce a absolvovať ošetrovanie u lekára o 8,00 hod. ráno. Podľa súdu tak bolo vyvrátené tvrdenie žalobcu, že pre náhlu bolesť mu prišlo zle, musela mu byť podaná voda a nemohol ďalej pracovať, zároveň nebolo preukázané, nekonkretizoval, kto bol pri tomto prítomný, kto mu podal vodu a bol svedkom jeho náhlej nevoľnosti.

3.3 Pokiaľ išlo o priebeh úrazového deja zranenia, aký konkrétny úkon bol vykonávaný, súd prvej inštancie uviedol, že v zmysle záverov znaleckého posudku ku zraneniu došlo nepriamym mechanizmom - prenesením pôsobiacej sily na miesta vzdialené od primárneho pôsobenia. Najčastejšie sa jedná o fyzickú činnosť, pri ktorej dvíha poškodený rukami bremeno. Na zdvihnutie a manipuláciu je potrebné vyvinúť určitú silu, aby rukami mohol bremeno dvihnúť. Prenesením pôsobiacej sily z rúk cez hornú končatinu, až na úponovú šľachu dvojhlavého svalu ramena dochádza k jej roztrhnutiu. Zdvíhanie bremien je bežná fyzická aktivita, ktorú poškodený mohol vykonávať doma napr. i 04.12.2019, ale podľa jeho výpovede i počas pracovnej doby 05.12.2019 ráno. Postačovalo jednorazové zdvihnutie bremena, ktoré nemuselo mať výraznú hmotnosť. Podľa žalobcu, tento dvíhal zadnú kapotu, ktorá nebola zapojená do elektroniky, pričom mu v zdvihnutí mali brániť už namontované teleskopické tmiče, avšak súd konštatoval, že táto činnosť žalobcu v konaní nebola preukázaná.

K času odchodu žalobcu k lekárovi súd prvej inštancie poukázal na výpoveď žalobcu, ktorý uviedol, že k lekárovi išiel po úraze, ktorý sa mu mal stať v čase 7,15 -7,25 hod. s tým, že išiel za nadriadeným H.. Svedok H. vypovedal, že žalobca prišiel za ním asi o 6,26 - 6,30 hod. s tým, že ho bolí rameno, že ide na zdravotné stredisko a on upozornil žalobcu, aby ešte počkal, nakoľko tam začínali pracovať o 7,00 hod.. Bolo preukázané, že v ordinácii sú ordináčne hodiny od 6,30 hod. do 15,00 hod., pričom lekár začínal pracovať o 8,00 hod. Podľa lekárskej správy zo dňa 05.12.2019 (čl. 11) bol na ošetrovaní žalobca v čase 8:18 hod. a podľa Správy o udalosti (čl. 32) mal oznámiť žalobca bolesť v ramene o 6,20 hod a odísť na zdravotné stredisko, pričom čas potvrdil i svedok E. v Udalosti- výpoveď svedka (čl. 33).

3.4 Súd prvej inštancie konštatoval, že pokiaľ žalobca tvrdil, že došlo u neho k pracovnému úrazu na pracovisku žalovaného dňa 05.12.2019, v danom prípade žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno preukázať, že pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním došlo dňa 05.12.2019 k poškodeniu jeho zdravia, t. j. k pracovnému úrazu. Pokiaľ chcel žalobca v konaní preukázať svoje tvrdenie, že k jeho pracovnému úrazu došlo u žalovaného dňa 05.12.2019, musel súdu predložiť na svoje tvrdenie dôkazy. Keďže žalobcom tvrdené skutočnosti o vzniku jeho pracovného úrazu neboli v konaní preukázané, čo znamená, že žalobca nepreukázal svedeckými výpoveďami ani inými dôkaznými prostriedkami, že skutočne na pracovisku dňa 05.12.2019 došlo u neho k pracovnému úrazu, je potrebné konštatovať, že neunesol bremeno dôkazu, preto súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

3.5 O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na úspech žalovaného a intervenanta na strane žalovaného v konaní a priznal im nárok na náhradu trov konania v plnej výške. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník. V konaní bol vypracovaný znalecký posudok, ktorý ustanovený znalec doručil súdu dňa 27.08.2024 spolu s vyúčtovaním znaleckej odmeny vo výške 501,98 eur, ktorá mu bola priznaná uznesením č.k. TO-8Cpr/4/2020-385 zo dňa 15.10.2024, právoplatným 21.10.2024. O náhrade priznanej znaleckej odmeny v sume 501,98 eur súd rozhodol vo veci samej vo výroku III. tohto rozsudku tak, že priznal znalcovi voči žalobcovi, ktorý nemal vo veci úspech, nárok na náhradu znalečného v rozsahu 100%.

4.1 Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, poukazujúc na § 365 písm. f), h), CSP. Súdu prvej inštancie vytýkal, že pri ustálení skutkového stavu vychádzal z nepravdivých a účelových tvrdení žalovaného a svedkov D. H., D. F., F. E., z nepravdivého záznamu F. E. a z nepravdivého záznamu zaradenia pracovníkov doloženým žalovaným k jeho podaniu zo dňa 22.2.2022, ktoré boli vyvrátené či už jeho výpoveďou, lekárskou správou D. K. L. z 5.12.2019, časovým rozpisom áut z 5.12.2019, ako i znaleckým posudkom MUDr. Mariána Pamulu. Súd nebral do úvahy rozpory vo výpoveďach uvedených svedkov s lekárskou správou D. K. L., v ktorej sa mimo iného uvádza, že ambulanciu JLR navštívil dňa 5.12.2019 o 8.17 hod., kde uviedol, že: „ pri práci na zadnej kapote pri dvíhaní pocítil prasknutie a bolesti v obl. pr. ramena opuch a obmedzenú hybnosť svalu.“ Rovnako súd nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy, ako i znalecký posudok MUDr. Mariána Pamulu, ktoré vyhodnotil jednostranne v jeho neprospech, tak, že dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, ktoré sú v rozpore s objektívnou skutočnosťou. Žalobca poukázal na závery ZP, pričom bod 5 v záveroch presne potvrdzuje mechanizmus zranenia ako uviedol žalobca, teda, že zranenie utrpel pri dvíhaní zadnej kapoty auta. Pokiaľ ide o možnosť vzniku úrazu pri vykonávaní domácich prác doma napr. 4.12.2019, ale

i počas pracovnej doby 5.12.2019, k tomuto uviedol, že úraz utrpel 5.12.2019 v práci, v žiadnom prípade ho neutrpel 4.12.20219 doma, pričom dňa 4.12.2019 doma ani nevykonával žiadnu takú fyzickú aktivitu, pri ktorej by mohlo dôjsť k predmetnému úrazu, v opačnom prípade by nebol schopný dňa 5.12.2019 vykonávať prácu u zamestnávateľa. Dodal, že ak by hypoteticky utrpel úraz 4.12.2024, tak by museli zbadať v práci, že nedokáže zdvihnúť ruku a zároveň, ak by to tak bolo, tak by v tento deň i vyhľadal lekárske ošetrenie, keďže by nemal žiaden dôvod odkladať návštevu lekára na nasledujúci deň.

4.2 Žalobca ďalej namietal nesprávny záver súdu prvej inštancie o tom, že neunesol ťarchu dôkaznú bremena. Uviedol, že jeho tvrdenia, že sa mu úraz stal pri pracovnej činnosti boli preukázané nielen lekárskou správou D. K. L., ale i znaleckým posudkom MUDr. Mariána Pamulu číslo 160/24 a teda pri správnom vyhodnotení dôkazov mal súd prvej inštancie konštatovať, že pracovný úraz, ktorý sa mu stal je úrazom pracovným. Poukázal na to, že súd sa vôbec nezaoberal jeho tvrdením o kamerovom zázname, a tiež sa nezaoberal sa tým, že svedectvá svedkov F., H., E. sa nezakladajú na pravde, ako to konštatoval odvolací súd. Uviedol, že tvrdenie žalovaného, že sa na danom mieste nenachádza kamera je klamstvo, pretože v závode je podchytené každé miesto v uličke kvôli dodávkam materiálov a tiež kvôli úrazom, ktoré sú časté.

4.3 Pokiaľ ide o znalecký posudok znalca MUDr. Mariána Pamulu číslo 160/24 tento na strane 9 uvádza : „ ako vyplýva z mechanizmu vzniku zranenia jednalo sa v takomto konkrétnom prípade o úrazový dej“. Závery znalca na strane 9 potvrdzujú to, čo tvrdí žalobca, že sa mu zranenie stalo pri vykonávaní práce spôsobom ako to uviedol a zároveň vyvracajú úvahy súdu, že by sa mu zranenie mohlo stať v predchádzajúci deň. Ak by to tak bolo nemohol by vôbec vykonávať prácu a už vôbec tak, aby to nikto nevidel. Dodal, že znalec si z istého pohľadu protirečí, keď priznáva aj možnosť, že sa úraz stal v predchádzajúcom dni. V časti posudku na strane 9 a 10 priznáva, že žalobca bol obmedzený v bežnom spôsobe života, ktoré takýmto zranením je zapríčinené jednak bolesťou, zníženou hybnosťou, zníženou svalovou silou. Zranením dochádza k obmedzeniu v zmysle fyzickej aktivity manuálnej práce vykonávanou pravou hornou končatinou, ako aj v obojručnej činnosti. Podľa názoru žalobcu, tieto tvrdenia znalca popierajú možnosť, že by sa mu úraz stal v predchádzajúci deň.

4.4 Žalobca ďalej zdôraznil, že s ním ako s poškodeným nebol vôbec spísaný žiadny protokol o úraze a to ani dodatočne. Taxík si volal sám z parkoviska Jaguaru Land Rover, keďže nemohol šoférovať. Podľa jeho názoru sa žalovaný ako zamestnávateľ mal postarať o jeho prevoz do nemocnice a spísať všetky okolnosti za ktorých došlo k úrazu. Žalovaný všetko spisoval až dodatočne po niekoľkých dňoch, v jeho neprítomnosti. Svedok F. E. v zázname na č.l.33 uvádzal, že výroba počas danej doby 2 hodín vôbec nešla, čiže podľa jeho výpovede neboli na linke žiadne autá. Toto jeho tvrdenie je klamstvo a je vyvrátené Dokladom o dennom rozpise vyrobených áut, z ktorého je preukázané, že počas tých 2 hodín sa vyrobilo 20 áut. Uvedená skutočnosť by sa preukázala i kamerovým zámerom, ktorý som navrhol súdu vyžiadať od žalovaného. Tvrdenie žalovaného, že žiadny kamerový záznam neexistuje považoval za nepravdivé a účelové. K rozpisu zamestnávateľa žalobca uviedol, že vždy sa robil rozpis na celý týždeň prác pre každého operátora, a tak tomu bolo aj v ten týždeň keď sa mu stal úraz. Podľa rozpisu mal pracovať celý týždeň na postoch ako vždy. V rozpise o zaradení pracovníkov doloženom žalovaným je to odrazu zmenené a to práve v čase, keď utrpel úraz a je zvláštne, že zrovna bol zmenený iba jeho druh práce.

4.5 Výpoveď svedka H. namietal ako nepravdivú v tvrdení, že sa vrátil zo zdravotného strediska okolo 7.30 hod, s tým, že ho poslali do nemocnice v Nitre a vypísal mu priepustku na odchod z práce. Podľa lekárskej správy od D. K. L. jednoznačne na ambulancii JLR bol o 8.17 hod. a na ambulancii úrazovej chirurgie o 9.29 hod. Žalobcovi sa úraz nesporne nestal o 6.26-6.30, ale až o hodinu neskôr. K tvrdeniam uvedeným v zázname zo dňa 9.12.2019 F. E. uviedol, že tieto sú zavádzajúce a boli vyvrátené časovým rozpisom zo dňa 5.12.2019, z ktorého vyplýva koľko áut vyšlo z linky v daný čas (záznam o vyskladnení a uvoľnení vozidla na parkovisko alebo na repas). Odhliadnuc od uvedeného svedok F. E. na pojednávaní potvrdil, že pokiaľ ide o rozpis na č.l.174, tak tento sa určoval vždy na týždeň, ako to tvrdím aj žalobca. Aj keď linka stojí a sú na nej autá, tak si každý musí plniť svoju úlohu. Pokiaľ autá nie sú kompletne nastavené, zamestnanci majú povinnosť ich dokončiť aj keď linka stojí a teda aj v tejto dobe vykonáva pracovnú činnosť. S poukazom na vyššie uvedené žalobca navrhol, aby v zmysle ust. § 388 CSP odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu zmenil a žalobe vyhovel.

5. Žalovaný k odvolaniu žalobcu uviedol, že navrhuje, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie potvrdil ako vecne správne. Žalovaný poukázal na skutočnosť, že žalobca ako hlavný dôkaz, ktorý má vyvrátiť všetky tvrdenia žalovaného, svedkov, predložených záznamov a iných dokumentov, považuje tvrdenie, ktoré on sám pri prvotnom vyšetrení dňa 5.12.2019 u lekára pracovnej zdravotnej služby D. K. L., on sám (žalovaný) uviedol. Nejde o tvrdenie lekára, ale o tvrdenie žalobcu. Žalovaný je toho názoru, že z uvedeného znaleckého posudku nie je možné urobiť záver, ktorý by bol v prospech žalobcu. Pridržiava sa

plne svojho vyjadrenia k znaleckému posudku, zo dňa 4.3.2024. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že znalec z medicínskeho a súdnoznaleckého hľadiska nedokáže potvrdiť, že úraz, ktorý žalobca utrpel je pracovným úrazom, t. j. nedokáže potvrdiť, že k poraneniu došlo v práci, dňa 5.12.2019, tak ako popisuje žalobca. Ďalej uviedol, že súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkými dôvodmi, pre ktoré bol prvý rozsudok súdu zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žalovaný odmietol tvrdenie, že neboli dodržané predpisy týkajúce sa BOZP. Dňa 5.12.2019 absolútne nič nenasvedčovalo, že udalosť zo dňa 5.12.2019 by mohla byť považovaná za pracovný úraz. Žalovaný udalosť bezprostredne vyšetril dňa 6.12.2019 – (Správa o udalosti spísaná GI. D. H.) a dňa 9.12.2019 (Udalosť – výpoveď svedka F. E. a Záznam z podania informácie k úrazu (predložené k vyjadreniu k žalobe zo dňa 11.5.2020). Žalovaný netvrdil, že nedisponuje kamerovým záznamom práve a iba zo dňa 05.12.2019. Žalovaný nedisponuje kamerovými záznamami z relevantných priestorov ani z iných dní (nie iba zo dňa 05.12.2019). Kamery uvedené v bode 1 sú rozmiestnené tak, aby predovšetkým monitorovali vstup a výstup vozidiel, materiálu a ľudí z/do areálu, pohyb vozidiel, materiálu a ľudí vo vonkajších priestoroch areálu a v budovách závodu. Sú rozmiestnené predovšetkým po obvode areálu, na obvodovom plášti budov, nad bránami a dverami do budov, chodieb, spoločných priestorov a niektorých miestností. Kamery uvedené v bode 2 sú rozmiestnené tak, aby monitorovali poruchy vo výrobných zariadeniach. Pracovný post, na ktorom bol žalobca dňa 05.12.2019 zaradený (zaúčanie sa na „Nastavenie STRICKER-u dverí“) sa v tomto období nachádzal pri stĺpe Z41 na linke č. 9. Na uvedenej pozícii nie je a ani nikdy nebola nainštalovaná kamera určená pre potreby oddelenia Ochrany závodu, ani kamera určená pre potreby oddelenia Ochrany závodu, ani kamera určená pre potreby oddelenia údržby. Pre úplnosť žalovaný uviedol, že pracovný post „Nastavenie zadnej kapoty“ sa v tomto období nachádzal pri stĺpe Z40 na linke č. 9. Na uvedenej pozícii nie je a ani nikdy nebola nainštalovaná kamera. V roku 2019 boli záznamy likvidované po 15 dňoch odo dňa vyhotovenia, pokiaľ neboli využité na účely trestného konania alebo konania o priestupkoch.

6. Intervenient vystupujúci na strane žalovaného vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že súd v predmetnej veci vykonal pomerne dôkladné dokazovanie nielen oboznámením sa s písomnými dôkazmi, ale aj výsluchom žalobcu a výsluchmi viacerých svedkov navrhnutých stranami sporu v priebehu konania a na základe vykonaného dokazovania ustálil skutkový stav tak, ako je to uvedené v odôvodnení rozsudku. Žalobca v konaní uplatnený nárok oprel o svoje vlastné skutkové tvrdenia, ktorých pravdivosť preukazoval jediným dôkazom – lekárskou správou ošetrojúceho lekára. Žalovaný však poprel skutkové tvrdenie žalobcu, uviedol svoje skutkové tvrdenie, ktoré preukázal radom písomných dôkazov a výsluchmi viacerých svedkov. Dodal, že na to, aby súd v tomto konaní vyhovel žalobe žalobcu by bolo nevyhnutné, aby žalobca v konaní preukázal splnenie štyroch základných podmienok, a to : 1. bol dňa 05.12.2019 zamestnancom žalovaného, 2. dňa 05.12.2019 došlo k poškodeniu jeho zdravia, 3. k poškodeniu zdravia žalobcu došlo počas výkonu práce, 4. k poškodeniu zdravia žalobcu došlo nezávisle od vôle žalobcu krátkodobým, náhlym a násilným pôsobením vonkajších vplyvov. Intervenient zastal názor, že z vykonaného dokazovania vyplynulo iba splnenie prvej podmienky – a to, že žalobca bol dňa 05.12.2019 zamestnancom žalovaného. Navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

7. Žalobca k vyjadreniam žalovaného a intervenienta uviedol, že popiera skutkové tvrdenia žalovaného i intervenienta, ktoré uvádzajú vo svojich vyjadreniach. V plnom rozsahu zotrváva na svojich skutkových tvrdeniach a právnej argumentácii, ktorú uviedol vo svojom odvolaní.

8. Intervenient k vyjadreniu žalovaného uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s vyjadrením žalovaného k odvolaniu žalobcu voči rozsudku. Intervenient tiež v plnom rozsahu zotrval na svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu, ktoré je vo svojej podstate súladné s vyjadrením žalovaného.

9 Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák.č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len "CSP") preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), prejednal vec na odvolacom pojednávaní (§ 385 ods. 1 CSP) z dôvodu zopakovania a doplnenia dokazovania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle ust. § 388 CSP zmenil.

10. Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

11. Odvolací súd na odvolacom pojednávaní zopakoval dokazovanie oboznámením podstatných listinných dôkazov, ktoré boli obsahom spisu, ako aj výsluchom žalobcu, svedkov – D., H., M. B., N. E., B. D., N. M.. Rozhodujúc o odvolaní žalobcu, odvolací súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru o vecnej nesprávnosti napadnutého rozhodnutia.

12. Podľa § 14 Zákonníka práce, spory medzi zamestnancom a zamestnávateľom o nároky z pracovnoprávných vzťahov prejednávajú a rozhodujú súdy.

13. Sociálna poisťovňa podaním zo dňa 18.02.2020 (čl. 13) oznámil žalobcovi, že zamestnávateľ neuznal úraz za pracovný a odkázal ho na podanie určovacej žaloby na súd s poukazom na § 3 CSP a § 14 Zákonníka práce s tým, že ak v lehote 15 dní nepreukáže podanie určovacej žaloby na súd, Sociálna poisťovňa rozhodne o nároku na úrazové dávky na základe existujúceho skutkového stavu veci.

14. Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 9 Sžsk 99/2019, vyslovil, že úrazové poistenie vzniká zamestnávateľovi a nárok na úrazové dávky môže vzniknúť jeho zamestnancovi až po splnení zákonných podmienok (§ 17 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z.). Preto zotrval na názore, že stanovisko zamestnávateľa o povahe úrazu je pre žalovanú (Sociálnu poisťovňu) rozhodujúce a záväzné bez ohľadu na jej vlastný úsudok. Ak zamestnávateľ uzná úraz za pracovný a žalovaná s tým súhlasí, prizná príslušnú úrazovú dávku. Ak však zamestnávateľ túto povahu neuzná, ide o otázku spornú, ktorú nemôže žalovaná rozhodnúť s konečnou platnosťou v dávkovom konaní. Dôsledky jej úsudku by mohli mať dosah na pracovnoprávny vzťah medzi zamestnancom a zamestnávateľom. Len civilný súd konajúci v pracovnoprávných sporoch môže určiť, či poškodenie zdravia je pracovným úrazom, a záver, ku ktorému dospeje, je spojený so všetkými právnymi následkami aj v rovine úrazových dávok. Takéto rozhodnutie je potom záväzné aj pre žalovanú. Žalovaná musí dbať na to, že úrazovú dávku môže zamestnancovi priznať, len ak je daná zodpovednosť poisteného zamestnávateľa. Oprávnenie zamestnávateľa rozhodnúť o kvalifikovaní úrazu ako pracovného podľa najvyššieho súdu vyplýva aj z jeho oprávnenia viesť evidenciu úrazu. Jeho stanovisko k povahe úrazu možno zmeniť iba vyvolaním pracovnoprávneho sporu, v ktorom súd určí právnu skutočnosť - poškodenie zdravia zamestnanca za pracovný úraz. Ak poškodený zamestnanec neiniciuje takéto konanie, potom v konaní o úrazovej dávke nepreukázal skutočnosť rozhodujúcu pre nárok na dávku. Svoje názory najvyšší súd znova oprel aj o judikatúru v občianskoprávných veciach a považoval ho aj za súladný s citovaným nálezom ústavného súdu. (obdobne aj rozsudok NS SR sp.zn. 7Sk 29/2019).

15. Z novšieho rozhodnutia Najvyššieho správneho súdu SR sp.zn. 19SVs/3/2024 vyplýva, že „ okolnosť, že úraz sa považuje za pracovný podľa Zákonníka práce, sama osebe neznamena, že by sa musel považovať za pracovný úraz aj podľa § 8 zákona č. 461/2003 Z. z., pretože toto ustanovenie pri vymedzení pojmu pracovný úraz neodkazuje na pojem pracovného úrazu podľa Zákonníka práce. Podľa § 14 Zákonníka práce spory z pracovnoprávných vzťahov síce rozhodujú súdy, to však znamená, že súd môže rozhodovať len o tom, či sa úraz považuje za pracovný na účely pracovnoprávných predpisov. Pretože však pojem pracovného úrazu na účely zákona č. 461/2003 Z. z. nie je viazaný na to, či sa úraz považuje za pracovný podľa Zákonníka práce, a netýka sa len osôb, ktoré sú v pracovnoprávných vzťahoch podľa Zákonníka práce, súd rozhodujúci v pracovnoprávných sporoch na základe § 14 Zákonníka práce nemá právomoc rozhodovať o tom, či určitý úraz je pracovným úrazom na účely § 8 zákona č. 461/2003 Z. z. Táto otázka tak nie je predbežnou otázkou, ktorej posúdenie by patrilo do príslušnosti iného orgánu v zmysle § 198 ods. 1 cit. zák. V dôsledku toho ani rozhodnutie súdu, že určitý úraz je pracovný v zmysle Zákonníka práce, nemožno považovať za rozhodnutie o predbežnej otázke povahy tohto úrazu na účely § 8 zákona č. 461/2003 Z. z. Naopak, posudzovanie tejto otázky patrí len organizačným zložkám žalovanej, pretože ide výlučne o (predbežnú) otázku v rámci samotného zákona o sociálnom poistení. Samozrejme, definície v § 8 tohto zákona a v § 195 Zákonníka práce sú si vecne podobné, pretože charakteristiku pracovného úrazu viažu na podobné znaky (náhle poškodenie zdravia vonkajšími vplyvmi pri plnení určitých úloh alebo v priamej súvislosti s nimi); toto prekryvanie nemusí však byť vždy úplne presné. Ako však zdôraznil generálny prokurátor vo svojom stanovisku, neznamena to, že by rozhodnutie súdu o povahe úrazu na pracovnoprávne účely bolo v dávkovom konaní celkom bez významu. Toto rozhodnutie by totiž tvorilo podklad na to, aby si organizačná zložka žalovanej urobila záver o naplnení jednotlivých znakov pojmu pracovného úrazu podľa § 8 zákona č. 461/2003 Z. z. Organizačná zložka by tak z takéhoto rozhodnutia súdu vo svojom konaní vychádzala.“

16. Vzhľadom k tomu, že Sociálna poisťovňa podaním zo dňa 18.02.2020 v podstate odkázala žalobcu na podanie určovacej žaloby na súd s poukazom na § 3 CSP a § 14 Zákonníka práce a v súlade s vtedajšou judikatúrou, súdy prejednali predmetnú vec a rozhodovali o určení, či ide o pracovný úraz v zmysle ustanovení Zákonníka práce.

17. Odvolací súd rozhodujúc o odvolaní žalobcu dospel k záveru o vecnej nesprávnosti napadnutého rozhodnutia. Zásadnou odvolacou námietkou žalobcu bolo tvrdenie, že súd prvej inštancie relevantne nevyhodnotil všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti a nezaoberal sa dôsledne s tvrdeniami žalobcu, najmä jeho výpoveďou, lekárskou správou D. K. L. z 5.12.2019, časovým rozpisom áut z 5.12.2019, ako i znaleckým posudkom MUDr. Mariána Pamulu. Namietal, že súd prvej inštancie nebral do úvahy rozpor v výpovediach uvedených svedkov s lekárskou správou D. K. L..

18. Zásadným rozporom medzi tvrdeniami žalobcu a žalovaného bola skutočnosť, že podľa vyjadrenia žalovaného, žalobca údajne nadriadenému D. H. neoznámil, že jeho zranenie sa mu stalo pri vykonávaní pracovnej činnosti. Podľa vyjadrenia žalovaného, ak by mal nadriadený akékoľvek podozrenie, že by mohlo ísť o pracovný úraz, spíše tlačivo o pracovnom úraze a nevypisuje priepustku. Žalovaný vedie tiež knihu úrazov, kde sa vždy zapisujú a zdokumentujú aj menej závažné úrazy. V danom prípade nič nenasvedčovalo tomu, že sa jedná o pracovný úraz (vyjadrenie žalovaného zo dňa 26.06.2020). Žalobca namietal toto tvrdenie a poukazyval na vznik a priebeh úrazu.

19. Odvolací súd v tomto smere neuveril obrane žalovaného, pretože bola vyvrátená tým, že žalovaný, konkrétne svedok H. potvrdil, že žalobca mu po návšteve lekárskeho strediska predložil správu od lekára D. K. L. (čl. 11), v ktorej sa uvádza, že ambulanciu JLR navštívil dňa 5.12.2019 o 8.18 hod. a ďalej : „subj. pri práci na zadnej kapote pri dvíhaní pocítil prasknutie a bolesť v obl. pr. ramena, opuch svalu a obmedzená sv. sila, hybnosť.“ Svedok H. práve na základe tejto správy žalobcovi vystavil priepustku na odchod z pracoviska za účelom ďalšieho vyšetrenia v nemocnici. Svedok v rámci výsluchu na odvolacom súde uvádzal, že správu pravdepodobne nečítal a že aj keby ju čítal, štandardný postup bol, že keď sa niekto necítil dobre, bola mu vypísaná priepustka a išiel k lekárovi. Svedok vôbec nerozlišoval skutočnosť, že by mohlo ísť o pracovný úraz vzhľadom na obsah správy, pričom na základe tejto správy vypisoval žalobcovi priepustku, a teda musel, resp. mal sa oboznámiť s jej obsahom. V tomto smere na otázku, ako by postupoval, keby mu žalobca povedal, že ho bolí rameno z práce na zadnej kapote uviedol, že by ho uvoľnil z pracoviska a následne by to spísal do knihy.

20. Podľa názoru odvolacieho súdu, žalobcov nadriadený D. H. porušil svoje pracovné povinnosti pri tomto postupe, keď sa nezaujímal o dôvody a priebeh zranenia žalobcu, nevenoval pozornosť lekárskej správe a nevyšetřil ešte za prítomnosti žalobcu predmetnú udalosť priamo na pracovisku práve s poukazom na obsah predloženej lekárskej správy. Uvedené porušenie vyplýva aj zo Smernice nahlasovania a vyšetrovania incidentov (OHS 2/2017). V bode 6.1 (Vyšetrovanie pracovných úrazov a nebezpečných udalostí) je uvedené : Vyšetrovanie organizuje a zabezpečuje príslušný vedúci pracoviska, na ktorom sa incident stal. Pre potreby vyšetrovania sa najprv zozbierajú potrebné dôkazy, najmä fotodokumentáciu z miesta udalosti, záznam z podania informácie postihnutého zamestnanca a svedkov, resp. iných osôb, záznam zo školenia BOZP, hodnotenie rizík, bezpečný pracovný postup, lekárska prehliadka, KBÚ, návody na obsluhu, výsledok testu na prítomnosť alkoholu atď. Ku každej udalosti sa vyhotovuje správa o udalosti, ak je to možné do 5 dní od nahlásenia. V konečnom dôsledku aj samotný žalovaný potvrdil, že v prípade, ak by mal nadriadený akékoľvek podozrenie, že by mohlo ísť o pracovný úraz, spíše tlačivo o pracovnom úraze a nevypisuje priepustku.

21. Vzhľadom k uvedenému, odvolací súd všetky ďalšie dodatočne spísané správy k tejto udalosti nepovažoval za vierohodné. V Správe o udalosti, ktorá mala byť spísaná nasledujúci deň, teda 06.12.2019, je uvedené, že žalobca ani raz neuviedol že by zranenie súviselo s prácou, čo bolo vyvrátené tým, že nadriadenému H. bola predložená správa od lekára, kde sa to výslovne uvádza. Ak si ju H. neprečítal, je to jeho pochybenie, za ktoré nemôže niesť zodpovednosť žalobca. Listinu – výpoveď svedka F. E. spísanú dňa 09.12.2019 tiež nepovažoval odvolací súd za podstatný listinný dôkaz, pretože predmetnú listinu o tom, že sa žalobca mal zaučať v daný deň na inej pracovnej pozícii nespísal samotný svedok, ale úplne iná osoba a svedkovi bola daná len na podpis. Ak malo ísť o výpoveď svedka je zarážajúce, že túto výpoveď nespísal on sám, ale niekto iný (bola písaná rukou) a on už mal iba podpísať predloženú výpoveď. Navyše svedok si pri svojej výpovedi na pojednávaní na nič nespomínal, iba potvrdil, že ide o jeho podpis. Nakoniec ani pri Zázname z podania informácie k úrazu zo dňa

09.12.2019 spísaný D. F., žalovaný nepreukázal pravdivosť v ňom uvedených tvrdení. Žalobca výslovne poprel informácie uvedené v tomto zázname, ktoré mali vyplývať z telefonického rozhovoru, pričom žalovaný ďalej ich pravosť nepreukazoval. Odvolací súd dodáva, že je zarážajúce, že žalovaný spisoval až 3 záznamy o udalosti (dokonca s výpoveďou svedka E.), keď od začiatku tvrdil, že žalobca ani raz nespomenul, že by uvedené zranenie malo súvisieť s jeho prácou u žalovaného. Je potrebné tiež zdôrazniť, že nie zanedbateľnou skutočnosťou je aj fakt, že žalobca hneď ako prišiel k lekárovi, tomuto oznámil uvedený spôsob zranenia, teda úraz súvisiaci s výkonom jeho pracovnej činnosti, kde túto činnosť aj popísal.

22. Pravdivosť tvrdení žalobcu preukazuje aj skutočnosť, že žalobcu po opustení pracoviska odviezol do nemocnice taxík, pretože nemohol šoférovať a svoje auto nechal na parkovisku žalovaného. Žalobca uviedol, že z dôvodu bolesti a obmedzenej hybnosti ruky nemohol šoférovať. Uvedené potvrdila aj svedkyňa M. B., manželka žalobcu, ktorá uviedla, že manžel jej v daný deň volal, že mal úraz v práci a následne ona volala synovi, aby išiel pre auto, ktoré žalobca nechal na parkovisku. Svedkyňa tiež potvrdila, že manžel ráno do práce odchádzal zdravý.

23. Zo znaleckého posudku č. 160/24 D. D. G. vyplynulo, že ku zraneniu došlo pri fyzickej činnosti a konkrétne dvíhaní bremena, čo zodpovedá pracovnej činnosti, ktorú žalobca popísal už hneď pri prvom vyšetrení u lekára, pričom nesporne išlo o úrazový dej. Znalec tiež uvádza, že zranením vzniká obmedzenie zapríčinené jednak bolesťou, zníženou hybnosťou, zníženou svalovou silou. Zranením dochádza k obmedzeniu v zmysle fyzickej aktivity, manuálnej práce vykonávanej pravou hornou končatinou, resp. v obojručnej činnosti.

24. K námietkam žalovaného, že v zmysle záverov znalca mohlo dôjsť k poraneniu už deň predtým pri dvíhaní ťažkých bremien napr. doma, odvolací súd uvádza, že uvedené bolo vylúčené jednak výpoveďou svedkyne B., ale i skutočnosťou, že žalobca ráno šoféroval vozidlo, ktoré následne po úraze na pracovisku v dôsledku zníženej hybnosti a bolesti už šoférovať nemohol. Zároveň je málo pravdepodobné, že by žalobca doma vykonával presne takú pracovnú činnosť, pri ktorej by bremeno dvíhal do výšky, keďže podľa znalca išlo o prenesenie pôsobiacej sily z rúk cez hornú končatinu až na úponovú šľachu dvojhlavého svalu ramena, kde došlo k jej roztrhnutiu. Zjavne nepravdepodobné je, že by žalobca s takýmto zranením prišiel ešte aj do práce, začal pracovať a následne si u lekára vymyslel, že pracoval na pozícii na zadnej kapote a k zraneniu došlo pri jej dvíhaní. Keďže tento priebeh pracovnej činnosti bol výslovne uvedený aj v popise lekárskej správy, a túto predložil nadriadenému, je zrejmé, že v prípade nepravdy o vykonávaní práce na danej pracovnej pozícii by nadriadený musel zareagovať a zaoberať sa takouto nepravdivou informáciou.

25. Navyše žalobca od začiatku konania požadoval na preukázanie svojich tvrdení predloženie kamerových záznamov žalovaného, z čoho vyplýva, že v prípade nepravdivosti jeho tvrdení by sa tieto na kamerových záznamoch preukázali. Je zrejmé, že ak by žalobca vypovedal nepravdu, napríklad o práci na zadnej kapote, alebo o čase vzniku poranenia, nedomáhal by sa predloženia kamerových záznamov.

26. Pokiaľ ide o časový údaj, kedy presne malo k zraneniu dôjsť, túto skutočnosť sa bez pochybností nepodarilo v konaní preukázať, avšak vzhľadom na ostatné okolnosti to ani pre posúdenie veci nie je podstatné. Z rozpisu odpracovaných vozidiel (čl. 132) je zrejmé, že prvé odpracované vozidlo bolo o 6,17 hod, následne o 6,19 hod, o 6,32 hod., z čoho vyplýva, že žalobca pracoval na linke, pričom svedok H. uvádzal len približný čas 6,20 hod. (na pojednávaní o 6,26 – 6,30 hod.). Zo znaleckého posudku MUDr. Pamulu tiež vyplynulo, že na vznik zranenia postačuje náhle, pomerne krátky čas trvajúce zaťaženie, teda aj jednorázové zdvihnutie bremena.

Ako však uviedol odvolací súd už vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí, z výsluchu svedka D. H. vyplývali časové nezrovnalosti, ktorý uviedol, že žalobca odišiel k ich lekárovi o 7 hod. a o 7,30 hod mu vypísal priepustku na odchod z pracoviska. Z dokazovania však nesporne vyplynulo, že lekár D. L. začal pracovať až od 8 hod. a cca o 8,30 hod žalobca odišiel z pracoviska. Ak si teda svedok H. nepamätal, že žalobca odišiel z pracoviska o 8,30 hod, nie je potom úplne vierohodné ani jeho tvrdenie o tom, že žalobca mu oznámil bolesť ruky v čase o 6,20 – 6,30 hod.

27. Pred odvolacím súdom boli vypočutí aj svedkovia navrhnutí žalovaným, a to N. E., B. D. a N. M., ktorí mali v čase vzniku poranenia pracovať na postoch v blízkosti žalobcu (na linke 9). Uvedení svedkovia zhodne vypovedali, že si nepamätajú, či došlo na uvedenej linke k pracovnému úrazu žalobcu. V prípade,

že by žalobca skutočne vykonával prácu na zadnej kapote na stanici 7 – auto č. 1 v zmysle písomného náčrtu (čl. 173), svedkyne E. a D. by ho nemohli vidieť, keďže zadná kapota bola celkom na začiatku nakresleného poradia áut, a teda všetci ostatní zamestnanci robili až za vozidlom č. 1. Mohol ho vidieť iba svedok M.. Odvolací súd uvádza, že vzhľadom k tomu, že poranenie sa prejavilo iba tým, že žalobca spadol a niekto mu podal vodu a pomohol vstať, žiaden zo svedkov, prípadne iných pracovníkov túto udalosť nemusel spájať so vznikom pracovného úrazu.

28. Žalovaný svoje tvrdenia preukazoval predovšetkým spísanými záznamami o udalosti a svedkami, ktorí priamo tieto záznamy spisovali. Vzhľadom k tomu, že bolo preukázané, že žalovaný nepostupoval v súlade s internou smernicou, konkrétne priamo nadriadený žalobcu D. H., ktorý bol povinný danú udalosť riadne prešetriť v čase zistenia zranenia žalobcu aj so zadokumentovaním vyjadrenia žalobcu a vyjadrení prítomných svedkov, odvolací súd nemohol prihliadnuť na jeho obranu spočívajúcu len v dodatočne spísaných záznamoch bez súčinnosti žalobcu.

29. Zákonník práce v tomto prípade sám vychádza z objektívnej zodpovednosti zamestnávateľa, čo v zásade znamená, že ten zodpovedá za každý pracovný úraz, ktorý spĺňa určené znaky a ktorým došlo k poškodeniu zdravia jeho zamestnanca. Podľa § 196 ods. 1 Zákonníka práce v zásade platí, že zamestnávateľ sa zbaví zodpovednosti (za pracovný úraz), ak preukáže, že jedinou príčinou škody bolo buď zavinené nedodržanie určitých predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochranu zdravia pri práci zo strany zamestnanca, prípadne privodenie si pracovného úrazu vplyvom alkoholu alebo omamných látok. Z formulácie „zbavenie sa zodpovednosti“ je zrejmé, že ide o liberáciu spod inak objektívnej zodpovednosti, teda ide o okolnosti, ktoré môže na svoju obranu uplatniť sám zamestnávateľ. Z toho potom vyplýva, že nie je povinnosťou zamestnanca (poškodeného) dokazovať, že zamestnávateľ za poškodenie zdravia zodpovedá.

30. Vychádzajúc z citovaného ustanovenia, odvolací súd dodáva, že v konaní neboli tvrdené a ani zistené žiadne okolnosti, ktoré by zbavovali žalovaného ako zamestnávateľa zodpovednosti za daný pracovný úraz žalobcu.

31. Na základe všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil podľa § 388 CSP a určil, že úraz, ktorý sa stal žalobcovi dňa 05.12.2019 počas výkonu práce u žalovaného je pracovným úrazom, za ktorý v celom rozsahu zodpovedá žalovaný.

32. Zároveň odvolací súd zmenil v zmysle § 388 CSP aj výrok o trovách konania II. a výrok o znalečnom III. O trovách konania (prvoinštančného a odvolacieho) rozhodol podľa § 396 ods. 1, ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 CSP tak, že v konaní úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v rozsahu 100%.

Vzhľadom na skutočnosť, že intervenient vystupoval na strane žalovaného, ktorý bol v konaní neúspešný a podľa súdnej praxe je nesporné, že intervenienta je možné zaviazat' na náhradu trov konania v zmysle § 255 CSP podľa pomeru úspechu vo veci, tak odvolací súd rozhodol, že žalobcovi priznáva proti intervenientovi nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v rozsahu 100%. Odvolací súd vo vzťahu k záveru o možnosti zaviazat' intervenienta na náhradu trov konania dodáva, že v tomto konaní stál na strane neúspešného hlavného účastníka konania - strany sporu - žalovaného, pričom pri rozhodovaní o výške náhrady trov konania sa má prihliadať na pomer účasti vo veci (v spore), a bude potrebné zaviazat' každého, či stranu žalovaného alebo intervenienta, samostatne. Pomer účasti povinných subjektov na náhradu trov konania (pri rozhodovaní o výške trov) znamená pomer procesného „vplyvu“ toho ktorého subjektu konania, na vznik trov meritórne úspešnej a z náhrady trov oprávnenej strany v konaní.

Keďže v konaní bol vypracovaný znalecký posudok a znalci boli priznané uznesením č.k. TO-8Cpr/4/2020-385 zo dňa 15.10.2024 znalečné vo výške 501,98 eur s tým, že o náhrade priznaného znalečného bude rozhodnuté v konečnom rozhodnutí, odvolací súd výrokom IV. rozhodol tak, že súdnemu znalcovi MUDr. Mariánovi Pamulovi, miesto výkonu činnosti F. X, G. priznáva nárok na znalečné proti žalovanému v rozsahu 100%. Na trovy znalca neboli zložené žiadne preddavky stranami sporu a znalečné doposiaľ nebolo vyplatené ani z prostriedkov štátu. Keďže hlavnou stranou sporu bol žalovaný (intervenient vystupoval iba popri žalovanom), a práve ten v konaní nebol úspešný, súd ho zaviazal na zaplatenie znalečného v celom rozsahu, teda vo výške 501,98 eur.

33. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).